

18 לנובמבר 2013

בפקס : 03-6293173

לכבוד
בית הדין העליון של תנועת הליכוד,
מ"מצודת זאב" ברחוב קינג ג'ורג' 38,
תל אביב

ח. נ.,

הנדון: ממצאי ביקורת בתיק מספר: 1188/13

בהתאם להוראת בית הדין בתיק שבנדון, ולאחר מתן הזדמנות לכל הצדדים המעורבים בעניין ליתן תגובותיהם, הנני לדווח בפניכם בזאת על ממצאי בדיקתי, כדלקמן:

1. תיק זה החל מתלונתם של חברי סניף הליכוד באילת, ה"ה מר עיוש אלמליח ומר פיני גניסלב (להלן: "המתלוננים"), שעל פיה זויפה חתימתו של מר אלמליח על פרוטוקול ישיבת מועצת הסניף באילת (שנתקיימה ביום 23.4.13), וכי באותה מסגרת אף הוכנסו שני חברי מפלגה (מר רפי ביטון ומר סתיו קבלו) למניין חברי מועצת הסניף שלא כדין.

טענת זיוף הפרוטוקול והמרמה:

2. לאחר עיון בתוכן התלונה האמורה, נשלחה הודעה מטעמי לכל הנוגעים בדבר, לשם שיתנו תגובתם לאמור בתלונה, לרבות למנכ"ל המפלגה אשר, ללא סיבה ברורה, מיאן ליתן תגובה מטעמו. יוזכר, כי במסגרת התלונה האמורה, נטען מצד המתלוננים כי על גבי פרוטוקול ישיבת מועצת הסניף (מיום 23.4.13) זוייפה חתימתו של מר אלמליח. לשם גיבוי טענתם זו, המתלוננים צירפו את כתב הפרוטוקול עצמו, שממנו נחזה כאם קיימות שתי חתימות על גבו – הן של מר ברוך קבלו והן של מר אלמליח, וכן תצהירים המעידים על כך שמר אלמליח לא חתם על גבי הפרוטוקול האמור במקום שבו מופיעה לכאורה חתימתו.

כמו כן, טענו המתלוננים כי בנוסף לכך שחתימתו של אלמליח זוייפה, הרי שגם תוכן הפרוטוקול (שעליו חתום מר ברוך קבלו – יו"ר הנהלת הסניף) איננו משקף את המציאות שהתרחשה באותה ישיבה של מועצת העיר, וכי לא התקיים כל הליך של תיקון פרוטוקול (הנוגע לישיבה אחרת) המאפשר את הכללתם של שני החברים למניין חברי מועצת הסניף.

3. בתגובתו, ציין מר ברוך קבלו, כי מעולם לא זיין את חתימתו של מר אלמליח, וכי חתימה כזו כלל איננה מופיעה על גבי פרוטוקול הישיבה, אלא שהפרוטוקול האמור נושא את חתימתו של מר קבלו בלבד.

4. כבר בשלב זה, אבאר, כי בתחילת בדיקתי את תלונת המתלוננים, סברתי שאזדקק לחוות דעת גרפולוגית בשאלת זיוף החתימה לעיל, אולם, לאחר קבלת גירסתו של מר קבלו, התוודעתי לעובדה כי אין בכך כל צורך, באשר מר קבלו איננו טוען כי אדם אחר ביצע את החתימה הקיימת על גבי הפרוטוקול באופן הנחזה להיות חתימתו של מר אלמליח, אלא טענתו של מר

קבלו היא שכלל אין חתימה כזו על גבי הפרוטוקול, והחתימה היחידה המופיעה הינה חתימתו שלו עצמו ברובריקה הנושאת את שמו.

5. ואכן, לאחר עיון עומקי בכתב הפרוטוקול הנושא שתי רובריקות (האחת המציבה מקום לחתימתו של מר קבלו, והשניה המציבה מקום לחתימתו של מר אלמליח), ולאחר השוואה בין חתימתו של מר קבלו לחתימה אחרת שהוא ביצע על גבי מסמך אחר (מסמך שהמתלוננים צירפו לתלונתם), הגעתי למסקנה שלא ניתן לראות במצב דברים כזה כאם בוצעה עבירה של זיוף חתימה.

וכוונתי היא לכך, שאכן חתימתו של מר קבלו על גבי הרובריקה הנושאת את שמו, הסיגה גבול גם לתוך הרובריקה הנושאת את שמו של מר אלמליח, באופן הנחזה (לעין הבלתי מזוינת) כאם מדובר על שתי חתימות שונות, אולם, במבט ובהשוואה לחתימתו הרחבה של מר קבלו על מסמך אחר לעיל, דומה כי מדובר על חתימה אחת בלבד של מר קבלו על גבי הפרוטוקול, ללא קיומה של חתימה נוספת של מר אלמליח.

6. ואכן, יתכן כי מר קבלו ביצע את חתימתו תוך שהיא הסיגה גבול לתוך הרובריקה הנושאת שמו של מר אלמליח, בכוונה תחילה להטעות, ויתכן גם כי לא כך הייתה כוונתו. בהיעדר אינדיקציה ראייתית ממשית שיש בה לאשש אפשרות של כוונה להטעות, לא אוכל לקבוע ממצא שכזה, וזאת גם בהתחשב כי טענת זיוף נושאת מטבעה נטל הוכחה מוגבר על הטוען לה.

לאמור: "כאשר אחד הצדדים להליך מעלה טענת מרמה או זיוף, מוטל עליו נטל השכנוע להוכחת טענתו, בין אם מדובר בתובע או בנתבע. הגם שהנטל הוא של מאזן הסתברויות, כמקובל במשפט האזרחי, הרי שכמות הראיות ורף הראיות הנדרש לגבי טענת מרמה, אשר לה גוון מעין פלילי, הם גבוהים יותר..." (ע"א 7456/11 - מוריס בר נוי ואח' נ' מלחי אמנון ואח' . תק-על 2013(1), 10156).

7. ואזכר, כי אילו היו בפניי ראיות ממשיות על כך שמר קבלו התכוון להטעות בעצם רישום חתימתו באופן המסיג גבול לתוך הרובריקה הנושאת, הרי שלא הייתי מהסס בנסיבות כאלה לקבוע כי אכן נעברה לכאורה עבירה מסוג של זיוף (המוגדרת כ"עשיית או שינוי מסמך הנחזה להיות את אשר איננו, והוא עשוי להטעות"). ברם, מקום שאין בידי ראיות כאלה, לא אוכל כאמור לקבוע ממצא בדבר ביצוע של עבירת הזיוף.

8. מעבר לכך, המתלוננים הוסיפו וטענו כי פרוטוקול הישיבה עצמו לא שיקף את מציאות הדברים או את מסכת האירועים שהתרחשה בישיבת מועצת הסניף ביום 23.4.13. ואולם, אף במידה והדברים נכונים, ואכן פרוטוקול הישיבה שעליו חתום מר קבלו, איננו מתעד את האירועים כסדרם באותה ישיבה או אף מציין אירועים שלא התרחשו כלל, לא ניתן גם בנסיבות כאלה לקבוע כי נעברה לכאורה עבירה של זיוף, שכן עבירה זו איננה חולשת על מקרים בהם תוכן המסמך הוא שקרי או במקרים שבהם תוכן המסמך מצהיר על עובדות כוזבות.

כך קבע בית המשפט העליון בע"פ 310/85 - איתן זוסיה נ' מדינת ישראל . פ"ד לט(3), 673 :

"בית משפט זה, בשורה ארוכה של הזדמנויות, קבע את יסודותיה ומאפייניה של עבירה זו. קובע השופט בכור (ע"פ 9/78 פד"י ל"ד 74, 80) כי "הלכה פסוקה ומושרשת אומר שכדי שמסמך יהיה בו זיוף הוא צריך לומר שקר על עצמו, ואין זיוף בעשיית מסמך שתכנון הוא שקר או אינו אמת ותו לא (ע"פ 875/76 פד"י ל"א 785) 2) ע"פ 509/76 ל"א (733, 742) 3); ע"פ 150/76 שטרס פורסם)". כך גם מבהיר השופט - כתארו אז - שמגר, בע"פ 875/76 (הנ"ל) כי "המונח זיוף הוגדר בסעיף 1 לחוק לתיקון דיני העונשין (עבירות מרמה, סחיטה ועושק) תשכ"ג-1963, וכולל בין היתר - 1. עשיית מסמך הנחזה להיות את אשר איננו, והוא עשוי להטעות". הגדרה זו אינה אלא שילוב לתוך החוק מתשכ"ג של מה שנקבע לפני כן בסעיף 334(א) לפקודת החוק הפלילי, 1936, ובפסיקתו של בית-משפט זה, עוד לפני חקיקת החוק מתשכ"ג (ע"פ 265/58 פד"י י"ד 1787, 1765), והוא כי יש להבחין בין מסמך המעיד שקר על עצמו ואשר אותו רואים כמסמך מזויף לבין מסמך אשר תוצאתו היא רק שהוא מצהיר או מספר על עובדות כוזבות (ראה גם ע"פ 65/71 פד"י כה' 747, 755) 1)". עוד ניתן להביא את הסברה של השופטת - כתארה אז - בן-פורת בע"פ 509/76 (הנ"ל), לאמור: "הגב' סוכר הודיעה שהיא מסכימה שהערעור על ההרשעה לפי סעיף 8 לחוק המרמה יתקבל, הואיל והמסמכים אינם דוברים שקר על עצמם. בכך, לדעתי, צדקה. פקיד הרושם במסגרת תפקידו נתונים לא נכונים, כגון שפלונני עבד, שעה שלא עבד, או שעבד פחות משנרשם, אינו מזויף בכך מסמך. הרישומים - רישומיו הם. ובלשון ההגדרה בסעיף 1 לחוק המרמה - אין המסמכים נחזים להיות את אשר אינם: ע"פ 218/53 פד"י ח, 714; ע"פ 26/63 פ"ד יח' 355) 1)".

9. אף על פי כן, טענה זו של המתלוננים, שעל פיה הוצג פרוטוקול שאיננו משקף את המציאות או שהינו מצהיר על עובדות כוזבות, הינה טענה משמעותית נוכח ההלכה הידועה שלפיה פרוטוקול חייב שישקף את מציאות האירועים שאותם הוא מתיימר לתעד - אחרת המציג פרוטוקול זה ביודעין מבצע עבירת מרמה. אף בית המשפט העליון, הגדיר את הצורך בהתאמת תוכן הפרוטוקול לכל ההתרחשויות באירוע המתועד - בבג"ץ 990/92 מורדוב נ' עיריית תל-אביב-יפו, פ"ד מז(1) 474, נפסקו דבריו בזאת הלשון (שם, 478):

"...הפרוטוקול הוא כלי לשיקוף המציאות. השיקוף של המציאות יכול להיות מלא או מתומצת. הוא חייב להיות אמיתי. אם האמת היא מרה, חייב הפרוטוקול לשקף (באופן מלא או מתומצת) אמת מרה זו. אין להוציא מהפרוטוקול דברים שאינם ראויים להישמע. אין לתקן פרוטוקול בשל אי הנחת (המוצדקת או הבלתי מוצדקת) מתוכנם של הדברים שנאמרו. הפרוטוקול הוא "עיוור צבעים". הוא צילום של מציאות. שינוי בפרוטוקול יכול להיעשות רק כדי להתאימו למציאות. אין לשנות את הפרוטוקול כדי שהלה לא ישקף את המציאות..."

ואפנה גם לבג"ץ 954/97 עו"ד ד"ר שלמה כהן נ' ראש לשכת עורכי הדין, פ"ד נב(3) 486, 527:

"הכול מסכימים כי פרוטוקול חייב לשקף את האמת בלי כחל-ושרק: גם אם אמת מרה היא, גם אם אמת מכוערת. פרוטוקול נדמה הוא למצלמה - בימינו נאמר: למצלמת-וידאו - ומצלמה תקלוט ותדפיס גם מחזות שאינם מרניני-לב. פרוטוקול חייב שיאמר אמת; וכדבר הנביא (זכריה, ח טז): "דברו אמת איש את-רעהו"."

10. בנסיבות שבפניי: גירסתם של המתלוננים הינה החלטית וחד משמעית, ובגדרה הם טוענים כי הפרוטוקול הנדון לא משקף את האירועים שהתרחשו בישיבת מועצת הסניף ביום 23.4.13

(דהיינו, שלא הועלה כלל בישיבה האמורה, נושא של תיקון פרוטוקול קודם בקשר להחלפת שני חברי מועצת הסניף). המתלוננים אף גיבו וצירפו תצהירי עדות מטעמם של: מר עיוש אלמליח (אחד המתלוננים), עו"ד טלי לזרוביץ', מר בני מזגיני, מר מימון וקנין, מר נסים כחלון, מר פנסח גניסלב (אחד המתלוננים), הגברת אילנה ברמי, הגברת יפה גניסלב ומר אליחי וקנין. כמו כן, צירפו המתלוננים גם את מכתבו של מר נחמן שכטר אשר תומך בגירסתם לעיל.

מנגד, גירסתו של מר ברוך קבלו הייתה לאקונית ולא הכילה כל התייחסות לטענה זו, זולת בסעיף א' (8) לכתב התגובה – שבגדרה נטען כי: "לימים, הוכנסו שניים נוספים רפי וסתיו כך שכל הארבעה לעיל נקלטו כחברי מועצת סניף אם "בהחלפות" או כאמור "במקום" חברים שיצאו או פרשו ואפילו חבר ז"ל, רוצה לומר בהסכמה של כולם עד למועד בחירות לרשויות". דהיינו, גירסתו של מר קבלו אף איננה מציינת כי תיקון פרוטוקול קודם בקשר להחלפת שני חברי מועצת הסניף נידון במועד הישיבה המתועדת כביכול בפרוטוקול, אלא שנטען כי "לימים" הם הוכנסו למניין חברי מועצת הסניף. כמו כן, גירסתו של מר קבלו, לא לוותה או נתמכה בכל תצהיר או אסמכתא שהם.

11. נוכח זאת, ביצעתי פנייה נוספת למר קבלו וביקשתי התייחסות ספציפית מטעמו לטענת המתלוננים כאמור (שלפיה הפרוטוקול איננו משקף את המציאות הואיל ובישיבה מיום 23.4.13 לא התקיים כל הליך של הצבעה על תיקון פרוטוקול של ישיבה קודמת ביחס לשני החברים הנדונים), ותגובתו של מר קבלו נוסחה בהאי לישנא: "מעולם לא אמרתי בשום מקום שהועלתה הצעה להחלפת חברים בישיבה ביום 23/4 וממילא לא עלתה הצעה כזו בישיבה זו".

12. מכאן, ובמאזן ראייתי זה, לא נותר אלא לקבל את גירסתם של המתלוננים שגובתה באסמכתאות הנדרשות, ולקבוע כי אכן פרוטוקול הישיבה לא שיקף את השתלשלות האירועים שנתקיימו במסגרתה. ומעצם כך, לא הועלתה, קל וחומר לא התקבלה, כל החלטה של מועצת הסניף בדבר צירופם של שני חברי מועצת הסניף ולא בדבר תיקון פרוטוקול של ישיבה קודמת שבה הם צורפו כביכול. על כן, עולה חשש ממשי של עבירה מסוג "קבלת דבר במרמה" בעצם רישום פרוטוקול שאיננו משקף את מציאות הישיבה או המתאר עובדות כוזבות, תוך שנעשה בו שימוש לאחר מכן להכללת שני חברים למניין חברי מועצת הסניף.

טענת חוסר הסמכות להחלפת חברי מועצת סניף:

13. כאמור במבוא לדו"ח זה, המתלוננים ציינו גם כי בכל מקרה, לא הייתה כל סמכות לאגף המחשב במפלגה להוסיף את שני החברים (מר סתיו קבלו ומר רפי ביטון) למניין חברי מועצת הסניף, מן הטעם שהחוקה איננה מכירה בהליך מסוג של "החלפת" חברי מועצת סניף בחברים אחרים.

אציין באופן אגבי, כי משקבעתי לעיל כי פרוטוקול הישיבה איננו משקף את אירועיה, הרי שממצאיי בעניין האפשרות ל"החלפת" חברי מועצת סניף באחרים, נעשית למעלה מן הצורך בבחינת "אוביטר", שכן, ממילא דין שני חברים אלו להיגרע ממניין חברי מועצת הסניף.

14. ובחזרה לטענה: בתגובתו ציין מר ברוך קבלו כי מספר חברי מועצת הסניף מלכתחילה מנתה שלושים ושניים חברים (הגם שהיו ארבעים ואחד מושבים פנויים במועצת הסניף של אילת),

ובהמשך הדרך (בישיבה מיום 6.9.12), הוספו בהסכמה עוד תשעה חברים למועצת הסניף (ללא בחירות של כלל חברי הסניף), וזאת על בסיס סעיף 29 לחוקת הליכוד. עוד ציין מר קבלו, כי באותו מעמד גם הוחלט לבצע "צירופים" של ארבעה חברים נוספים בהתאם לסעיף 30 לחוקת הליכוד. מכאן, ציין מר קבלו כי נוצרה מעין רשימה של חברים בהמתנה (שלא נכנסו כחברי מועצת הסניף במסגרת הצירופים לעיל), אשר ניתן היה "להחליפם" בחברים הקיימים.

עוד ציין מר קבלו, כי שני החברים הנדונים (מר רפי ביטון ומר סתיו קבלו) שהוכנסו למניין חברי מועצת הסניף בדרך של "החלפה" או "במקום" חברי מועצה קיימים, גרעו מרצונם את שמם מפנקס הבוחרים בעת ההצבעה לרשימת מועמדי הליכוד למועצת העיר אילת. ועוד, בהמשך תגובתו, ציין מר ברוך קבלו, כי כיום מובן לו שצירוף תשעת החברים על בסיס סעיף 29, "לא היה חוקי".

15. בהקשר זה, אבאר כי עצם הכללת חברי מפלגה כחברי מועצת סניף, טעונה הייתה אישור של ועדת הבחירות המרכזית של המפלגה, ואין כל סמכות לגורם מינהלי אחר כל שהוא במפלגה להורות על הכנסתם או הכללתם כאמור של חברים אלו למועצת הסניף. מה עוד, שאף במידה והתפנה מקום במניין חברי מועצת הסניף נוכח פטירתו או הדחתו של חבר כל שהוא, אין עוד באפשרות החבר "הבא בתור" או כל חבר אחר להיכנס תחתיו. כך פסק בית הדין של המפלגה בעתירה מס' 917/07 אהרון כהן ואח' נ' מפלגת הליכוד, וזו גם הייתה עמדת המפלגה עצמה בהליך הידוע כעתירה מס' 940/08 אביעד ויסולי נ' מפלגת הליכוד, בבית הדין של המפלגה.

כל זאת, קל וחומר, שעה שלא התקיימו בחירות כלל בסניף אילת (אלא הוגשה רשימה מוסכמת או שהגישו מועמדותם מספר נמוך יותר של מועמדים מסך המקומות הפנויים), שכן במצב דברים כזה, כלל אינם בנמצא כל חברים הנכנסים להגדרת "הבאים בתור", ואין החוקה מכירה בחברים המצויים "בהמתנה" מחמת החלטה כזו או אחרת של מועצת הסניף.

16. יתרה מזאת, אף במידה ו"החלפת" חברי מועצת הסניף נעשתה בהסכמה (כפי שציין מר קבלו בתגובתו), הרי שגם אז אין החוקה ואין הדין הנורמטיבי מכירים בהסדרים מסוג אלו. בית המשפט העליון פסק באופן נורמטיבי כי עסקה בין נבחרים איננה יכולה לשנות את מניין חברי הגוף ללא הוראת דין מפורשת המקנה להם זכות זו.

כך נפסק בהיקש על ידי בית המשפט העליון - בע"מ 5042/01 גדבאן זיד נ' כמאל פארס, נו (3) 865:

"תקנת הציבור היא שמי שנבחר להיות חבר כנסת יכהן כחבר כנסת כל תקופת כהונתה ולא ישנה תוצאות הבחירות על דעת עצמו על ידי שיתחייב להתחלף במועמדים שברשימתו שלא נבחרו". ברוח דומה, פסל בית המשפט הסדר.. שנתקבל במסגרת הליך שיפוטי אשר נועד לפשר בין שני פלגים יריבים שנחלקו ביניהם על תוצאות הבחירות, בקובעו כי תוצאות בחירות כאמור אינן ענין לפשרה דיונית ולכן גם לא יוכלו להיות בסיס להסדר.. אשר אינו משקף בהכרח את רצון הבוחר, אלא נדרשת קביעה פוזיטיבית של תוצאות הבחירות על ידי הגורם המוסמך על פי חוקי הבחירות. "עיסקה בין עסקנים היא שקבעה את "חלוקת" המנדט, כשלבוחרים לא היה מה לומר בנדון", אמר בית המשפט באותו עניין ופסל את ההסדר. (ע"א 6095/00 מדינת ישראל נ' סאלח חבאוי ואח', פד"י נה(4), 1 (2). קיים, אכן, אינטרס ציבורי מהותי, שהוא אבן פינה בשיטת הממשל, כי הכהונות הציבוריות תוחזקנה

בידי אותם גורמים אשר הבוחרים בקשו להפקידן בידם. תוצאות הבחירות אמורות לשקף את רצונו האמיתי של הבוחר, והסכמות בין פעילי מפלגה שאינן תואמות תוצאות אלה אינן יכולות לבוא במקומן."

והשוו גם לנפסק בע"א 6095/00 מדינת ישראל – משרד הפנים נ' סאלח ח'באוי, נה (2) 1:

"אכן, קיים אינטרס ציבורי שתוצאות הבחירות תשקפנה את רצון הבוחרים כפי שזה מוצא את ביטוי במסגרת דיני הבחירות. הסכמה בין עסקנים לא יכולה לבוא במקום רצון זה, שכן הסכמה בנייהם אינה משקפת אותן. אמנם, בכל ערעור בחירות מופיע כמייצג את האינטרס הציבורי בא כוח היועץ המשפטי לממשלה (לעיתים כמייצג את ועדת הבחירות ולעיתים את שר הפנים). אך אין הוא רשאי, ואף אינו מתיימר, לשקף את רצון ציבור הבוחרים בשונה מהשתקפותו של רצון זה בתוצאות הבחירות. זו אמנם גישתו של היועץ המשפטי לממשלה, אשר בטיעון נציגתו בפנינו חזר והדגיש, שההסכמה של נציגו בדיון הראשון למתן פסק דין על דרך הפשרה ולנוסח ההסכמה אליה הגיעו בעלי הדין, היתה מוטעית.

17. לעניין טענת מר קבלו, כי צירופם של שני החברים נעשה במסגרת "צירופים" תוך יצירת "רשימת המתנה", אציין כי אין החוקה מכירה באפשרות שכזו, שכן כל מהות הליך הצירופים שבסעיף 30 לחוקת הליכוד, מובנה על הוספת חברים למועצת הסניף (בהסכמת 75 אחוזים) ולא על החלפת חברים קיימים או הכנסת חברים חדשים במקום חברים קודמים, וממילא היה צורך בקבלת אישור מטעם ועדת הבחירות המרכזית לשם ביצוע שינוי במניין חברי מועצת הסניף הגם בדרך של "צירופים", ובפניי לא הוצג כל אישור שכזה.

18. יוער בשולי הדברים: ככל שאכן הוכנסו בעבר חברים נוספים בדרך של הסכמה (ללא הליך חוקי של "צירופים") למניין חברי מועצת הסניף, ראוי שאף חברים אלו יגרעו מרשימת חברי מועצת הסניף, באשר יש להחיל דין שווה לכל החברים במפלגה. ואולם, היות ולא הוגשה כל עתירה כנגד חברותם של אלו, ותוך כך, לא ביקשתי כל תגובה מטעמם, לא אוכל לקבוע כל המלצה אופרטיבית בעניינם. כך גם בעניין טענותיו של מר קבלו (כפי שהועלו בכתב תגובתו לבית הדין) הנוגעות לחוסר ניקיון כפיהם של המתלוננים, יוכל הוא לנקוט בהליכים המתאימים ככל שיוכיח את תוכנו וככל שתעמוד לזכותו עילה משפטית בהקשר זה.

סוף דבר:

19. אשר על כן, ולאור כל המוטעם לעיל, הנני לקבוע בזאת את ממצאיי שלפיהם: טענת המתלוננים בדבר זיוף חתימת מר אלמליח על גבי פרוטוקול הישיבה מיום 23.4.13 לא הוכחה דיה, אך טענתם כאם תוכן הפרוטוקול איננו משקף את מציאות הדברים בישיבה, הוכחה כדבעי ועמדה בנטל ההוכחה הנדרש באופן היוצר תשתית לחשש סביר לביצועה של עבירה פלילית בדמות "קבלת דבר במרמה" לפי סעיף 415 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

כמו כן, הכללת שני חברי המפלגה (מר סתיו קבלו ומר רפי ביטון) למניין חברי מועצת הסניף ולפנקס הבוחרים, תחת שני חברים אחרים, בוצעה שלא כדין (גם אילו הייתה ניתנת הסכמת חברי מועצת הסניף), ועולה מכך חשד לעבירה פלילית של "שינוי פנקס בוחרים שלא כדין" לפי סעיף 9(א)(1) לחוק בחירות לגופים ציבוריים, התשי"ד-1954; לעבירה פלילית של "מסירת תעודת בוחר למי שאינו זכאי לכך" לפי סעיף 8(2) לחוק בחירות לגופים ציבוריים,

התשי"ד-1954; ולעבירה פלילית מסוג "רישום כוזב במסמכי תאגיד" לפי סעיף 423 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, של הגורם האקזקוטיבי במפלגה שהיה אחראי על הכללתם של שני החברים האמורים בפנקס חברי מועצת הסניף שבאגף המחשב במשרדי המפלגה (בין אם החברים האמורים ניצלו את זכותם להצביע בבחירות במועצת הסניף ובין לאו).

20. מכאן, במישור האופרטיבי: ראוי כי שני חברי המפלגה לעיל, ייגרעו על אתר ממניין חברי מועצת סניף הליכוד באילת ומפנקס הבוחרים. זאת ועוד, ראוי כי בית הדין הנכבד יורה באופן עקרוני כי על מנגנון המפלגה לשלוח נציג אובייקטיבי מטעמו לשיבות מועצות הסניפים במפלגה, למען לא יישנו מקרים מסוג אלו.

21. לבסוף אעיר, כי אין זה מקובל שמנכ"ל המפלגה או אדם מוסמך אחר מטעמו לא ייתן תגובה לפנייתי ולבקשתי לקבלת גירסה להשתלשלות האירועים שלעיל, ואפנה לסעיף 9(א) לחוק הביקורת הפנימית, התשנ"ב-1992, אשר קובע בזאת הלשון:

"(א) המבקר הפנימי רשאי לדרוש ולקבל כל מסמך וכל מידע, שברשות הגוף שבו הוא משמש מבקר או שברשות אחד מעובדיו, ושלדעת המבקר הפנימי דרוש לביצוע תפקידו; מי שנדרש למסור מסמך או מידע כאמור יהיה חייב למלא אחר הדרישה תוך תקופה הקבועה בדרישה ובאופן הקבוע בה.

וכן אצטט מן האמור בע"מ 6013/04 - מדינת ישראל - משרד התחבורה נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ. תק-על 2006(1), 14:

"חובתו של מבקר הפנים היא לקיים הליך ביקורת ראוי שכזה ולהפיק דו"ח מקצועי; חובתם של עובדי הציבור היא לשתף פעולה עם המבקר הפנימי על-מנת שיוכל להגשים את תפקידו. חובות אלה כולן אינן נתונות לרצונם הטוב ולנדיבות לבם של העושים בדבר; אלו הן חובות הקבועות בדין – הפרתן מלווה בסנקציות..חזקה על הגורמים כולם כי ימלאו את חובתם.."

22. על כן, ראוי גם כי בית הדין הנכבד יביע את מורת רוחו על כך שמנכ"ל המפלגה, לא שיתף פעולה ולא הגיב לפניית מבקר המפלגה לקבלת מידע במקרה דנן (חרף חבותו שבדין), והקשה על זה האחרון לבצע את מלאכתו כדבעי.

בברכה,

גלילי שי, עורך דין
מבקר מפלגת הליכוד